

lader de fleste af disse Sager være appellable til Høiesteret, ikke er heldig, deels fordi disse Afdelingsretter ikke bør beskæftige sig med større, egentlig kriminelle Sager, deels fordi Høiesteret paa den Maade vilde kunne blive bebyrdet med Appellen af en stor Mængde Smaasager. Vil man altsaa opgive denne Ordning og vende tilbage til den Wei, som man havde betragdet i forrige Session, saa stod der kun tilbage enten at ordne det saaledes, som det er foreslaaet i Endringsforslaget under Nr. 6, hvorved man giver Dommeren i disse Retter Myndighed til at paakjende Sager indenfor en vis Grændse, og som da ikke kunne appelleres, samt i Forbindelse dermed Myndighed til at paakjende Sager af større Dimensioner og til at ikjende større Straf, naar Vedkommende erklærer, at han selv ønsker, at Sagen endelig paakjendes af Dommeren i Afdelingerne, eller at gaae den Wei, som er antydet i Endringsforslagene under Nr. 7 og 8, at man henlægger Paakjendelsen af Sager indenfor en vis Grændse til Afdelingsdommeren, men saaledes, at Sagerne, forsaavidt han maatte finde, at Straffen ikke kan holdes indenfor de foreskrevne Grændser, skulle henvises til den almindelige Kriminal- og Politret. Herved kan der imidlertid igjen tvistes om, hvorledes man skal sætte Grændsen for den Myndighed, som betros Afdelingsdommeren, og det er med Hensyn dertil, at 4 Medlemmer have stillet et principalt og for det Tilfælde, at dette forkastes, et subsidiært Forslag. Vor Mening har da været, at der ikke er Jøie til at være altfor ængstelig med Hensyn til Størrelsen af de Straffe, som der skal gives Afdelingsdommeren Myndighed til at ikjende, og det er navnlig forekommet de 4 Forslagsstillere, at man uden Betænelighed kunde give Afdelingsdommeren Myndighed til at ikjende Straffe, hvis Størrelse ikke overstred det Maximum, som Politidirektøren nu kan diktere ved Resolution, under Forudsætning af, at Paagjældende renoncerer paa Dom, og hvilken Myndighed det er nu skal ophæves. Man har imidlertid ikke glemt, at forskjellige Anstuelser have gjort sig gjældende i den Henseende, og man har derfor subsidiært indstillet, at dette Maximum noget nedsættes, og den Maade, hvorpaa det er foreslaaet stillet i Forslaget under

Nr. 8, er — det tør jeg maaskee tillade mig at sige her — stemmende med den Ordning, som de Medlemmer, der ere beskæftigede med den store Sag angaaende Retspleiens Ordning, foreløbig have meent at kunne blive staaende ved med Hensyn til Bestemmelsen af, i hvilke Sager Underdommerens Kjendelse skal være inappellabel. — De Betæneligheder, som paa et andet Sted ere gjorte gjældende mod, hvad dette Thing vedtog ifjor, og mod Regjeringens Forslag i den heromhandlede Henseende, gik ud paa, at det skulde være principstridigt at lade det beroe paa Tiltaltes Skjøn eller Forgodtbesindende, hvorvidt Dommerens Kompetens skulde strække sig, og det er blevet sagt, at dette ikke blot var principstridigt, men ogsaa stridende mod, hvad der gjælder andre Steder. Jeg troer nu ikke, at dette Sidste er aldeles rigtigt, og hvad den første Betænelighed angaaer, skal jeg bemærke, at det synes mig ikke hensigtsmæssigt eller rigtigt i dette Punkt stærkt at ville urgere en theoretisk Betænelighed — selv om man forudsætter, at en saadan i og for sig er begrundet — naar man ved at lukke Døren i for denne formeentlige theoretiske Inkorrektthed kan vinde praktiske Fordele, og det forekommer mig, at Thinget ved den Ordning, som i forrige Session fik dets Billigelse, virkelig kom ind paa en Wei, ad hvilken Forholdet hensigtsmæssigt kunde udvikle sig saaledes, at den offentlige Mening efterhaanden mere og mere kom til at godkjende det Ubetænelige og Rigtige i at betroe en enkelt Dommer en vis større Straffemyndighed under Offentlighedens Kontrol. Jeg troer ganske vist, at det vil være den bedste Maade at modarbejde den Frygt, som sikkert er tilstede, og som er ganske naturlig i Overgangstiden, for at en saadan Myndighed skulde kunne blive misbrugt, og jeg kan derfor, efter hvad jeg har sagt, ikke udtale mig imod Forslaget under Nr. 6, skjøndt jeg af de af mig berørte Grunde ikke troede at burde være med til at stille det. Jeg for mit Vedkommende agter endog at stemme for det, men for det Tilfælde, at det ærede Thing skulde mene ikke at kunne antage det, saa har det Valget mellem Forslagene under Nr. 7 og 8, og jeg skal da meget anbefale at vedtage det principale under Nr. 7.